

Részeg hülye

Bodrits István

Szemben velem egy Reisinger-karikatúra etet egy színjőzan nőt. Ősz öregúr issza, issza a sörét. Szomorú, magányos ember. Éppen olyan, mint az az őszülőhajú férfi ott szemben a Bádél-likőr tükörben. Borozgat magában. Szép piros, vérpiros bor van a poharában. Issza, issza, issza. Miért? Issza. Szól a zene, szól a gépzene, szól az automatazene, az a rekedthangú néger énekes énekel, Brown vagy hogy hívják. Vegyes saláta, vegyes sült, sör. Ezt hozza a pincér a szomszéd asztalhoz, a pincér. Eszi az a fájdalmasan széphajú nő a vegyest. Ha-ha-ha-ha-hi-hi-hi-hi-hi — mondja amerikaiul a gépzene. Mondja. Miért ne mondaná? Mondja. A színjőzan nő rámnéz. Kemény szája van. Minden kemény rajta, csak a keble lötytyedt meg. Nem fiatal már. Szervusz. Koccintani kell valakivel. A Bádél-tükörben ülő őszülő — szegény őszülő — harminc évvel ezelőtt volt diák, zágrebi diák. Velem együtt emeli poharát, ő is iszik, ő is az ősz haját issza, ő is felejténé, hogy a duzzadtkeblű lányok már nem őt nézik. Minek is néznék? Akinek duzzadt a keble, az mást néz. Nem minket. A Bádél-tükör-férfit meg engem nem. Rekedt ez a néger Brown. Rekedt. Megrekedt. Ő is. Minek ez a rekedtség? Kell az is. Pirosodik a színjőzan nő arca. Nincs olyan szép haja, mint emennek. A csípeje sem olyan finoman domborodó, mint a trüszeorrúé. Csak tudnám, mit énekel a Brown. Ugyan már, minek is tudnám? Kinn hangtalanul, nem igazilul siklik a villamos. Érdekes! Hát nem az egész város ez a kocsmá? Délelőtt az óvárosban voltam. Harminc év óta megkoptak a szép lépcső fokai. Én is szép lépcsőfok vagyok? Harminc év óta én is megkoptam. Szomorú ez. Sírnivaló ez. Tizennyolc éves voltam, tizenkilenc. És megkoptak azóta a szép lépcsők. Lehet rajtuk jární, föl is, le is, de azért megkoptak. A lépcsők. Szervusz, Bádél-likőr-tükör-őszhajú-férfi-lépcső! Plávác. Így hívják ezt a bort, amit mi ketten, a Bádél-likőr-tükör-őszhajú-férfi és én iszunk. Egy gusztusunk lehet. Miért fintonít a színjőzan nő? A

Reisinger-karikatúra udvarol neki. Nem tud udvarolni. Én tudnék. Hát ki más tudna? Furcsa, hogy csönd van. Meghalt a gépzene. Elhalálozott. Nyugszik a csendes temetőben, szemét lezárta a halál. Hülyeség, a zenének nincs szeme, csak füle. Se szeme, se füle. Se füle, se farka. Fölrobbant a tükör! Villámok cikáznak rajta. Ráfestették a villámokat, és most szüntelenül robban, cikázik. Hopplá-hopp! Polkáznak már a gépzenében, szlovénül polkáznak. Juhú! Jódlíznak is. Vigan vagyunk, ki bír velünk? Valamit énekelnek is hozzá, a polkához, csak nem értem, pedig tudok szlovénül. Paszszívu tudok szlovénül. Értem, de nem tudok beszélni. Ez is tudás. Az. Hasznát veszem. Olvasok szlovénül, de nem tudok beszélni, csak ha köztük vagyok legalább egy hétig. Hétig. Hét napig. Hét nap alatt teremtette isten a világot. Azután megpihent. Megpihent. Megpihent? Az isten is elfárad? Hát miért isten? Miért nem parancsolja meg önmagának, hogy ne legyen fáradt? Szép haja van a széphajú nőnek. Szép. Karcsú a dereka. Vékony, karcsú. Jókai azt írta az ilyen nőről, hogy silphidi. Nevet ezen a néger Brown. Hahhahahaha-hihihihihhi! Két hával minden szótag között. Szótag: ahány magánhangzó, annyi szótag. A szerbben a r is lehet szótag, a magyarban nem. Egy román nő is énekel, azt mondja — hihih — gyári gép. Hát milyen gép legyen? Kórházi vagy iskolai? Tetszik nekem, hogy írok. Már tetszik. Hahahaha-hihihihhi. Már megint villamos. Ki tudja? Hangja nincs. Csak egy fénycsík siklik el az ablak előtt. Nem is tudom, hogy hívják az operaház rendezőjét, lehet, hogy ő csinálja. Elhúz egy fénycsíkot az ablak előtt, s azt mondja, ez a villamos. Nem kell felülni neki, akkor sem, ha zúg is közben a fénycsík, meg csönget is. Á, nem kell bedölni neki! Vegyes hús, vegyes saláta. Biztosan van titokban vegyes villamos és vegyes néger Brown is. Az ilyesmit nem lehet tudni. Csúnyán mosolyog egy Ló-reley-hajú — ez szójáték volt! — nő. Holnapután, holnapután! Ezt a sorsjegyáros mondja. Selyemöv van a derekán, kackiás, fekete selyemöv, kígyós csattal. Apámnak volt ilyen kígyós csatja. Holnapután, holnapután! Mit akar ez a holnapután? Mikor van az! Ma van ma. Ma van a világ. Csak a villamos nincs ma. A néger Brown is van. A színjózan nőnek karórája van. Mije van még? Ami kell neki, van neki. Csak a melle löttyedt. A Bádél-tükör-férfi meg én iszunk egyet. Miért iszunk? Iszunk. Érdekes. A Bádél-tükör-férfi — hülye — ő is megcsóválta a fejét, amikor én csóváltam. Utánoz. Nem eredeti, egyáltalán nem eredeti. Az öreg sörivő eltűnt. Furcsa, az előbb még itt volt. „Mexiko... Mexiko...” Azt hiszem fisztulázik ez a mexikói hang. Ez nem az a fisztula, ami az embernek a rossz foga tövében lesz. Ez más fisztula. Mexiko-fisztula. Nem is fáj úgy, mint a fog-fisztula. A széphajú-nő — a jóistenit, miért fáj a széphajú nő? Szép, puha, meleg pihék vannak a nyakán. Szép, puha, meleg, szőke pihék. Hogy lehet szőke pihéje, amikor barna? Lehet. Én úgy akarom, akkor lehet. Szőke pihe a Tiszának... A nóta is így tudja. Hiteles! No lám. Mindig csak ellenkezel. Bandi is mondta. Veszekszel, veszekedős vagy. Nem vagyok veszekedős. Siklik a villamos. Nem vagyok! Miért volnék, amikor nem vagyok? Sok villamos siklik. Kettő. A józan, színjózan nő egészen megszépült már. Vannak ilyen furcsa dolgok. Görbehátú, sovány lány ciklámenvirágot árul. Ciklámmentót. Így mondta egy lány, Rózsi volt a neve. Meghalt. Megölték a németek Auschwitzban. Ő mondta: ciklámmentó. A Bádél-likör-férfi is vesz. Szatyor van a görbehátú lány karján. Szatyor. Vén szatyor a Bádél-likör-férfi. Pedig ő is iszik. Vöröshajú nő is van már és alacsony, félvállú, sánta férfi. Csendesül a gépzene, pedig bugi-vugit mond, mint a szombatesti ifjúsági összejöveteleken a Pilci nevű fiatal újságíró, de neki nem duzzad két góliátkelés a mellén, mint a vöröshajú nőnek. Mit is csinálnak ezek a nők a keblükkel, hogy akkora? És a válluk tetején nő. Izgatás. Közizgatás. Egy hülye kezetszókol egy ellenkező neműen lévő hülyének. Hol van a nem? Azt mondja egy férfi a gépzenének, oroszul mondja: Az anyá-

dat, azt az orosz anyádat, miért gajdolsz oroszul? Gajdolj otthon, de legjobb, legeslegjobb, ha nem gajdolsz sehol, ha elől-hátul befogod a szádat. Egy kislány is van már, négyéves. Biztos, hogy négyéves. Anyja már több, látszik a mellén nőtt két kelésről. Penicillin. Az jó a kelés ellen. Kellés. Két lö. Két kellés van, két lö. Repülőtiszt és kockás szoknya. Nem egy emberen van a repülőtiszt és a kockás szoknya. Kettőn. Különbön is kimentek. Nincs hely. A Bádél-tükör-férfi meg én két asztalt elfoglaltunk, egymagunk. Másnak már nem is jut hely. Hogy is jutna, mi ketten vagyunk. Sokan, többen, mint a színjózán nő. Ő egyedül van. Mi ketten vagyunk. Legalább. Nyávog a gépzene. Nyávog, nyafog, nyivákol, nyarvog, miákol. Ezek szinonimák. Vagy homonimák? Elmegy a szép haj. Szép a csipője is. Az is elmegy. Vele. Jókedve van az amerikai néger Brownak. Már megint nevet, mondja: hahhabha-hihhihi. En, én nem mondom. En nem vagyok amerikai néger. Rekedt néger. En nem vagyok rekedt se. Se gyári gep. Magas szakkepzetségű gép vagyok. Pöfögök. Persze. Rá kell gyújtani, mert pöfögni kell. Sok mindent kell csinálni az életben. Fekete nyakkendő — gyász jele. Minek jön ide a gyász? Ha gyász, minek jön ide? A bor is tekededik tőle. Színjózán a színjózán nő. Csak az arca pirul ki, miközben a nyolcadik étlap-papírra írom magyarul, hogy 8. Magyarul van a 8. Rámnézett a színjózán nő. Megint. Vagy az előbo volt? Johnny guitar... Azt mondja a Peggy Lee: my man. Tudok én angolul is, nemcsak szlovénül. Azt jelenti, hogy: én emberem. En vagyok a Peggy Lee embere. Jó neki. Ilyen embere van. A Bádél-likör-férfi már nem ilyen. Ilyen csak egy van. Rómái számmal: I. Ez már nem magyar szám. Peggy Lee lelépett. Miszter Brown reked már megint. Erdekesen reked. Pénzert reked. Sok pénzért. Autoért is reked. Jó rekedés. A pincer hozza az étlapot. Folyton hozza. Nem a vegyes hús miatt, nem a vegyes saláta miatt. Irok rá. Irok az étlapra. Rá. Az étlap hátára. Van háta. Külön csinálnak neki hátat. Szőke a négyéves kislány mamája, anyája, anyukája. Közben a Bádél-likör-tükör-férfi nagyokat pislog. érdekes, az ő szemét is marja a füst. Biztos, hogy neki is conductivity van és ő sem ment szemorvoshoz. Szokatlan ez a csönd. Csak az opera rendezője siklatja, huzigálja ide-oda a villamost játszó fényt meg zúgást. Olyan, mint amikor a stukák zuhantak ránk, csak a villamosok nem pottyantanak bombát. Semmit sem pottyantanak. Mit csinálnak a pottyantánivalóval? Cigarettaíz a szőke anyuka. A színjózán, az barna és nem cigarettázik. Csak beszél. Hallottam már olyat, hogy valaki berúgott a saját hangjától. A Bádél-tükör-férfi sem beszél. De gyanús is nekem már régen. Olyan spicces formája van, spicces már egy kicsit az öreg fiú. Megszivta magát, nem is tett ékezetet az á betűre, úgy írta: magat. Pedig így nem lehet elolvasni. Fehér tarkója van a nőnek, aki bejött és mongol arca, mongol fara. Milyen egy mongol far? Biztos, hogy ilyen. Ünnepe van Afrikában! Szólnak a dobok a zenegépben. Biztos, hogy Afrika is benne van. Finoman szólnak a dobok: tam-tam-tara-tam-tim! Ott van a sarokban az Afrika. Onnan dobol. Sose tudnám ezt a ritmust kivenni. Afrikai ritmus ez. En pedig európai vagyok. Kaukázusi embertípus, csak nincs szakállam, mint a termszetrájban. Ott sem nekem volt, hanem a fehér embernek. Az sem dobolt. Csak Afrika dobol. Szervusz, Bádél-tükör-férfi! Piros már a szemed, holnap hunyorogsz majd, ha reggel kinyitod a csipád és beleharsog a napfény. Miért nem fekszel már le? X-szel. Miért nem fexel már le? Nem való az ilyen éjszaka öreglegénynek. Öreg lépcsőknek, öreg lépcsőfoknak. Harminc év alatt sokat kopnak a lépcsőfokok, még akkor is, ha vörös kőből vannak, hát még ha csak vörös húsból, vörös vérből vannak az öreg lépcsőfokok. Miből vannak a kelések? Illatos bőrbe csomagolt, fehér, puha, rugalmas, finom húsból. Tust húz a gépzene, nem lehet tudni, miért. Csak tust húz, nevet is, ujjong is. A Bádél-tükör-férfi nem húz tust,

nem is nevet, mint a gépzene: hahhahahaha-hihhihhihi. Nem is ujjong. Jóképű öreglegény, megfordulnak még utána a kelléses mellű lányok. Igaz, ő már több után fordul meg, mint ahányan ő utána fordulnak, pedig azelőtt nem így volt. Harminc év előtt nem koptak még meg a lépcsőfokok. Kemény vörös márványkőből volt az egész világ. Részeg a Bádél-tükör-férfi. Részeg hülye.

